

Sygn. akt I CSK 1055/14

POSTANOWIENIE

Dnia 14 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa P. S.A.
w W.
przeciwko E. C., T. P. i M. P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 września 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 3 października 2013 r., sygn. akt [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 3 października 2013 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację pozwanych E. C., L. K., T. P. i M. P. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 17 września 2012 r., mocą którego, po ponownym rozpoznaniu sprawy z powództwa P. S.A. w W. uchylony został w całości nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym w stosunku do pozwanych R. C., E. C., B. J., L. K., T. P. i M. P. Sąd jednocześnie zasądził solidarnie od tych pozwanych na rzecz powódki 80 806,09 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 18 grudnia 2003 r. do dnia zapłaty. Podstawą rozstrzygnięcia było wystawienie weksla i jego poręczenie przez pozwanych na zabezpieczenie kredytu inwestycyjnego, który nie został spłacony; weksel został wypełniony i przedstawiony do zapłaty. W wyniku rozpoznania apelacji Sąd drugiej instancji uznał za prawidłowe ustalenia faktyczne oraz oceny prawne poczynione przez Sąd Okręgowy i z tego względu apelację oddalił.

W skardze kasacyjnej pozwani E. C., M. P. i T. P., zaskarżając wyrok Sądu Apelacyjnego w całości zarzucili naruszenie przez Sąd prawa materialnego, tj. art. 101 pkt 5 i 7 prawa wekslowego odnośnie do prawidłowości wpisania remitenta weksla i jego podpisania oraz art. 102 prawa wekslowego odnośnie do ważności weksla. Naruszenie prawa procesowego dotyczy art. 495 § 3 k.p.c. odnośnie do prekluzji dowodowej, co spowodowało naruszenie art. 45 ust. 1 Konstytucji. Skarżący wnieśli o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi pozwani powołali art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., tłumacząc to tym, że „w sprawach pomiędzy stronami niniejszego postępowania w identycznym stanie prawnym i faktycznym zapadły różne rozstrzygnięcia”. W uzasadnieniu wskazali tylko na to, że sądy podzieliły pozew powoda zawierający 24 weksle na kilka spraw i w większości tych spraw zapadły wyroki oddalające powództwo; dowodem na to miały stać się wyroki w trzech sprawach, dwóch rozpoznanych przez Sąd Okręgowy w W., a w jednej - przez Sąd Apelacyjny w [...]. Zdaniem pełnomocnika pozwanych, to oznacza, że „konieczne jest

przeprowadzenie wykładni, aby sądy nie orzekały różnie w identycznym stanie prawnym i faktycznym”.

Niewątpliwie, pełnomocnik skarżących ma rację, że w razie ustalenia takiego samego stanu faktycznego i zastosowania do niego tych samych przepisów powinno się uzyskać w kolejnych sprawach takie same rozstrzygnięcia. Jednakże to nie oznacza, że wykluczona jest różna ocena prawna stanu faktycznego, dokonywana przez różne składy sądowe nawet w tym samym sądzie. Nie oznacza to także rozbieżności w orzecznictwie w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., zwłaszcza jeśli skarżący pomija zupełnie w uzasadnieniu wniosku potrzebę wykładni konkretnych przepisów, których wykładnia spotkała się z rozbieżną interpretacją. Wymagało to profesjonalnego wywodu, z którego wynikałoby, czy i jakie stanowisko wobec przepisów budzących wątpliwości zajmuje orzecznictwo Sądu Najwyższego oraz przedstawiciele doktryny, jak również, czy różne rozstrzygnięcia, o których mowa w skardze rzeczywiście mają źródło w odmiennej interpretacji tych samych przepisów oraz jakie znaczenie dla rozwoju prawa, a więc w sferze publicznoprawnej ma ujednolicenie wykładni tych przepisów, obok interesu pozwanych w niniejszej sprawie. Samo uzasadnienie podstaw kasacyjnych, skierowane na poparcie tez korzystnych dla skarżących nie może zastąpić uzasadnienia przesłanki, której wystąpienie decyduje o możliwości przyjęcia skargi.

W skromnym uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania tych wszystkich elementów zabrakło, a więc nie jest to uzasadnienie w rozumieniu art. 398⁴ § 2 k.p.c. Zgodnie z utrwalonym w tym względzie orzecznictwem Sądu Najwyższego nie zostały wypełnione przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało orzec jak w postanowieniu.